

A vertical wooden pier made of dark, weathered planks extends from the bottom left towards the center of the frame. The pier is set against a background of deep blue water that transitions into a lighter, overcast sky at the top. The overall mood is mysterious and atmospheric.

NA DNE

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 3

COLLEEN
COBLEOVÁ

NA DNE

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 3

NA DNE

ROCKHARBORSKÉ MYSTÉRIUM • 3

COLLEEN
COBLEOVÁ

i527.net

Copyright © 2017 by Colleen Cobleová

Originally published in English under the title
Into the Deep (Rock Harbor Series #3) by Colleen Coble.

Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins
Christian Publishing, Inc.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: Biblia. Slovenský ekumenický preklad. Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net s. r. o.
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-16-4

*Davidovi, Rickovi a Mary.
Mojim bratom a švagrinej,
ktorí sú presvedčení, že dokážem všetko,
čo si zaumienim.*

Povedali o knihe *Na dne*

„Vždy, keď mám pocit, že Colleen Cobleová už nedokáže napísať lepšiu knihu, ako bola tá posledná, znovu to dokáže! V jej románe *Na dne* nájdete všetko: napätie, romantiku, nebezpečenstvo a aj niť viery, ktorá sa jemne vinie celým príbehom. Čitateľov neskľame ani rozprávkovým uspokojivým záver. Ak ste ešte nečítali žiadne z rockharborských mystérií, prichádzate oveľa!“

DENISE HUNTEROVÁ, autorka knihy *Mending Places*

„V knihe *Na dne* Colleen Cobleovej sa stále niečo deje. Je plná prekvapujúcich zvrátov, takže poteší aj čitateľov, ktorí dychtia po napätí. K jej postavám sa vždy rada vrátim!“

HANNAH ALEXANDEROVÁ, autorka kníh *Hideaway* a *Safe Haven*

„V knihe *Na dne* je všetko: od záhadnej vraždy cez firemné intrigy až po problémy zmiešanej rodiny. Colleen Cobleová dokáže vytvoriť úchvatné postavy, ktoré žijú v rovnako zložitom reálnom svete ako my a tiež sa s ním musia nejako vysporiadať.“

DEANNA JULIE DODSONOVÁ,
autorka kníh *In Honor Bound*, *By Love Redeemed* a *To Grace Surrendered*

„Colleen Cobleová to znovu dokázala! Hutný príbeh, zasadený do neuveriteľne komplikovaného mestečka na michiganskom Hornom polostrove.“

RANDALL INGERMANSON, autor kníh *Oxygen* a *Premonition*

„Colleen Cobleová vie, ako ma má prinútiť otáčať stranu za stranou. Postavy jej kníh mám čoraz radšej a vďaka skvelým zvratom do poslednej chvíle neviem, ako sa príbeh skončí. S dokonalým záverom tohto románu som absolútne spokojná. Až mi bolo ľúto, že sa už skončil.“

DEBORAH RANEYOVÁ,
autorka kníh *A Nest of Sparrows* a *Playing by Heart*

„Strhujúci príbeh plný emócií. Kniha *Na dne* bola úžasná! Colleen Cobleová vie majstrovsky vykresliť postavy i prostredie, v ktorom sa príbeh odohráva. Mám pocit, akoby som sa práve vrátila z michiganského Horného polostrova, a ostáva mi len dúfať, že Bree a spol. sa čoskoro znovu vrátia!“

KRISTIN BILLERBECKOVÁ,
autorka kníh *What a Girl Wants* a *She's Out of Control*

„Colleen Cobleová svojim postavám znovu pripravila krušné chvíle a ako príbeh pokračuje, kladie im toho na plecía čoraz viac. V knihe *Na dne* máte pocit, že niektoré vzťahy a situácie sú také komplikované, že rozmotať ich bude nemožné. Autorka však postupne oddeľuje niť za niťou a utkáva z nich nanajvyš uspokojivý záver.“

CAROL COXOVÁ, autorka knihy *Sagebrush Brides*

› 1 ›

Cez sieťku, ktorú mala Bree Nichollsová prehodenú okolo hlavy, sa snažil dostať roj čiernych múch. Zakryla si každý jeden centimeter tela, aby hmyzu zahatala cestu, no keď na členku pocítila štipnutie, vedela, že niektorým muchám sa predsa len podarilo preraziť jej obranný val. Zastala a capla sa po štipanci. V iných ročných obdobiach je michiganský Horný polostrov možno naozaj najlepším miestom na svete, avšak jún bol uprostred lesov čistým zúfalstvom.

Jej pátrací pes Samson, kríženec čau-čaua a nemeckého ovčička, vrtel huňatým chvostom a snažil sa odohnať chmáry čiernych múch, ktoré mu bzučali okolo hlavy. Bežal pred ňou a kde-tu zastal a obzrel sa, akoby sa pýtal: „Tak ideš?“

Naomi O'Reillyová, Breeina najlepšia kamarátka a kolegyňa zo záchranárskeho tímu, lapala po dychu, no držala s ňou krok. „Myslíš, že je mŕtvy?“ spýtala sa.

Bree neodpovedala a kráčala ďalej. Aj tak to bola zlá otázka. Odpoveď budú poznať až vtedy, keď nájdu telo. Razili si cestu cez zachytávajúce sa ostružinové kry, až vyšli na neveľkú pláž pri Hornom jazere. Rozrastajúci sa les ju zatiaľ nestihol pohltiť, hoci vysoké stromy, cez ktoré neprenikalo žiadne slnečné svetlo, ju takmer celkom zakrývali. Piesčitá zem bola už plná policajtov a pátračov. Bree pohľadom preletela breh jazera, hľadajúc svojho švagra, šerifa

Masona Kalevu. Nakoniec zazrela jeho statnú postavu. Práve dával inštrukcie na prehľadávanie jazera.

Keď zbadala, kto stojí vedľa neho, zatajila dych. Pohľad sa jej stretol s pohľadom rangera Kadea Matthews a najradšej by bola odišla. Rock Harbor bol však malé mesto a o ich rozchode sa už teraz klebetilo viac než dost. Pokúsila sa usmiať, ale obávala sa, že namiesto úsmevu sa zmožla len na akýsi úškľabok, lebo Kadeova tvár potemnela.

Samson vytrielil cez mokrý piesok, aby ho pozdravil. Kade poškrabkal psa za ušami, potom sa vzdialil a pripojil k ostatným rangerom a policajtom stojacim na kraji jazera. Má na starosti bezpečnosť Kitchigamskej chránenej oblasti, takže má absolútne právo tu byť, hovorila si Bree v duchu a náhlila sa za Masonom a Samsonom. Aspoň nemusí predstierať, že sa nič nedeje. No ak bol ich rozchod správna vec, prečo ju to tak ranilo?

„Máte niečo?“ spýtala sa Masona.

Šerif pokrútil hlavou. „Toto je fakt skvelý spôsob, ako v meste privítať nových obyvateľov. Keď naša obchodná komora lobovala za výstavbu laboratória, básnila o všakovakých možnostiach rekreácie, ktoré keweenawska oblasť ponúka. Teraz sa bude zdať, že je to tu dosť nebezpečné.“

„Možno sa len stratil,“ pripomenula mu Bree. „Možno vôbec nešiel na jazer.“

„Domov sa mal vrátiť už pred štyrmi hodinami,“ odvetil Mason. „A rybárske náčinie má stále odložené pri vode. Mimochoďom, neprišiel na oslavu piatych narodenín svojho syna. Podľa jeho manželky sa to naňho vôbec nepodobá.“

Tomu už oponovať nemohla. Neveštilo to nič dobré. Pozrela na hodinky. Dve. Jej malý Davy bol na oslave s Naominým nevlastným synom Timmym. Vlnobitie sa ozývalo čoraz hlasnejšie a na ruku jej padlo niekoľko dažďových kvapiek. „Blíži sa búrka. Mali by sme sa pobrať.“

Naomi a jej pes Charley sa náhlili za ňou. Nikto ďalší z pátracieho tímu Kitchigami K9 zatiaľ nedorazil. Bree sa obrátila späť k Masonovi. „Nenašiel by sa tu pre nás nejaký čln?“

Mason kývol hlavou k ošarpanej loďke. „Povedal som si, že asi budete chcieť niečo nízke, aby ste mohli byť čo najbližšie pri hladine. Je tam motor aj veslá.“

„Super. Máš pachový predmet?“ Mason jej podal papierové vrecúško. Otvorila ho a vytiahla ďalšie vrecko. „K nohe, Samson.“

Pes horlivo oňuchal zabalené ponožky a potom ticho zaštekal. Bree podala vrecko Naomi, aby ho dala očuchať aj Charleymu. Oba psy sa otočili a zamierili k jazeru. To nebolo dobré znamenie. Bree dúfala, že ten nezvestný muž sa vydal niekam po súši. Bol predsa vedec, nie moreplavec. Do nevypočítateľných vôd Horného jazera si trúfli len ľudia, ktorí ho poznali.

Nasadli do člna a Mason ich odrazil od brehu. Samson sa okamžite prehol do oblúka. Vietor mu vial do huňatej kučeravej srsti na hlave. „Hľadaj, Samson,“ pobádala ho Bree. Pes zakňučal a chvost spustil medzi zadné laby. Nádej, že nájdu svojho nového spoluobčana Phila Taylora živého, sa pomaly začínala rozplývať.

Naomi nechala motor ticho bežať a pomaličky viedla loďku hore-dolu po zátokke blízko pláže. Medzičasom sa zatiahlo a na hladinu dopadlo niekoľko kvapiek. Charley so Samsonom vetrili. Samson zavyl a vzápätí sa blízko skalnatého výbežku prezývaného Traja indiáni vyklonil nad vodu.

„Tamto!“ ukázala Bree prstom a Naomi obrátila čln.

Charley zakňučal, otočil hlavu a pozrel na Naomi. Samson zavyl druhý raz a vrhol sa do metrových vĺn. Pokúšal sa hrýzť do vody a plával ku skalám.

„Samson! Nie!“ Vlasy tak silno udierali do skál, až sa Bree bála, že Samsona o ne hodí a bude po ňom. Pes sa zháčil, no potom sa otočil a plával naspäť do člna.

„Tam je!“ zavolala Bree na Masona. „Prineste siete.“ Hodila do vody kotvu a Samsona vytiahla späť do loďky. Priemerná teplota Horného jazera bola len štyri stupne... a keď sa vedľa nej zvalilo tridsaťpäť kíľ studenej mokrej psej váhy, až ju striaslo. Vytiahla zo záchranárskeho ruksaka uterák a začala ho sušiť.

Robila čokoľvek, len aby nemusela myslieť na to, čo pravdepodobne znamenala reakcia jej psa. Hoci už zažila niekoľko pátračích akcií so zlým koncom, vždy ju zastihli nepripravenú. Pravidelným tempom súchala uterákom Samsonovu srst' a modlila sa za rodinu Phila Taylora.

„Má ženu a tri deti,“ povedala Naomi a hľadela na člny, ktoré sa pomaly spúšťali na jazero.

Bree prikývla. „Minulý týždeň sme sa stretli v Suomi Café. Pozvala deti na oslavu. Vyzerala veľmi príjemne. Úbohá žena.“

„Asi si sem neprišiel zaplávať, však? Ešte je priskoro. Ani pomyslieť na to, že by sa mal človek do tej vody namočiť. Mňa osobne by do nej skôr ako v júli nedostali.“

„Neviem. Ľudia, ktorí sa prisťahovali do tejto oblasti len nedávno, to proste nemusia vedieť odhadnúť.“ Bree hľadela na pátračov. Vtom jeden z nich zakričal. Siete zachytili to, čo hľadali. Odvrátila tvár.

O niekoľko minút k nim na druhom člne prišiel Mason. „Je to Phil. Vaši chlapi sú akurát u nich, však? Bree, čo keby si rovno išla so mnou a spolu to oznámime jeho manželke? Myslím, že bude potrebovať vidieť nejakú známu tvár. Všetci jej príbuzní žijú ďaleko.“

Bree chcela povedať nie, no nakoniec len zvesila plec a prikývla.

Taylorovci žili v prenajatom domčeku na okraji Rock Harbory. Dom stál na nevelkom útese nad práve vyčíňajúcim Horným jazerom a akoby sa zubami-nechtami držal hustého lesa na opačnej strane. Búrka síce pominula, no jej následky ešte doznievali a obrovitánske vlny s hukotom dopadali na skaly pod útesom.

Na dvore výskali deti a Davy dupotal v kaluži blata. Bree pri pohľade na syna vždy žasla nad dokonalosťou útleho telička, ktoré bolo zmenšenou verziou jeho mŕtveho otca. Keď jej zrak padol na Adriana, oči sa jej zaliali slzami. Aj jemu zomrel otec, akurát o tom ešte nevedel. Život vie byť niekedy poriadne krutý.

„Chlapci sú celí od blata,“ ozvala sa rezignovaným hlasom Naomi.

Medzi deťmi postávalo niekoľko dospelých a Bree pozrela na hodinky. „Oslava sa končí. Možno by sme mali počkať, kým si väčšina rodičov deti nevyzdvihne a Denise to oznámiť až potom.“

Mason uvažoval a potom prikývol. „Dúfam, že pri búrke nezalialo aj tú baňu, v ktorej teraz postavili laboratórium. Šialenejšiu vec som ešte nepočul. Kto so zdravým rozumom by pestoval rastliny v bani? Aký to už môže mať zmysel? Na povrchu je predsa toľko dokonalých možností na pestovanie!“

„Stavím sa, že držia jazyk za zubami,“ pridala sa Naomi. „Firma ako MJ Pharmaceuticals však musí vedieť, čo robí.“

„Hádam. Hilary bola celá bez seba, keď sa dozvedela, že zamestnajú takmer päťdesiat ľudí. Najmä keď o pár mesiacov majú byť nové voľby.“

Naomi prikývla. „Ona je vždy v obraze. Kiež by trochu spomalila.“

Bree vedela, že niečo také by jej švagriná nikdy neurobila. Hilary a Rob, Breein zosnulý manžel, boli rovnakí povahou i výzorom. Keď chceli niečo dosiahnuť, cielene za tým šli. „Ako sa vlastne má? Od minulého týždňa som ju nevidela.“

„Všetci jej hovoria, aby zvolnila tempo. Už má tých rečí po krk. Ale inak celkom dobre. Mala by si vidieť našu spálňu. Urobila si z nej kanceláriu. Priniesla dokonca aj fax. Každé ráno za ňou chodí sekretárka. Už máme za sebou takmer štyri mesiace. Ešte dva a všetkým sa nám bude ľahšie dýchať.“

Denise práve rozdávala výhry za poslednú súťaž. Keď sa otočila a zbadala Breein džíp, výraz na jej tvári sa zmenil. Na zemi sedeli jednoročné dvojčky a držali ju za nohy, každé za jednu. Klakla

si, zdvihla ich do náručia a vykročila k autu. Bree s Masonom vystúpili a čakali na ňu.

„Našli ste ho?“ Pevne zovrela rozochvené pery.

„Čo keby sme šli dnu?“ spýtal sa Mason.

Denise akoby ho nepočula. „Phil zvyčajne nebýva takýto nezodpovedný. Povedal aspoň, prečo mi nedal vedieť, že príde neskoro?“

Malá Abby si strčila do úst palec a podmanivo sa na Bree usmiala. Alex sa rozplakal a pästičkami si šúchal oči.

„Smiem?“ Bree načiahla ruky k plačúcemu dieťaťu. Na jej vlastný úžas Alex vôbec neodporoval a pritúlil sa k nej. Davy mal už takmer päť rokov a ona si len matne pamätala na časy, keď bol ešte maličký.

„K cudzím ľuďom zvyčajne nie je veľmi prívetivý,“ poznamenala Denise a prehodila si Abby na druhý bok. „Nepovedal, kedy príde domov?“ spýtala sa ironicky trhaným hlasom a uhýbala Breeinmu i Masonovmu pohľadu.

„Pani Taylorová, mrzí ma to, ale máme pre vás zlú správu,“ začal Mason.

„Ach, len mi nehovorte, že nabúral.“ Denise sa nervózne zasmiala. „Vravela som mu, že než sa sem presťahujeme, má si dať prezúť pneumatiky.“

„Nie. Auto je v poriadku. Ale Phil nie. Je mi to ľúto. V Hornom jazere sme našli jeho telo, pani Taylorová. Neďaleko pláže, pri Troch indiánoch.“

Denise na neho civela s otvorenými ústami. Potom zažmurkala, oči sa jej leskli. „Čo... Čo tým chcete povedať? Nerozumiem vám.“

„Je mi to ľúto, pani Taylorová. Musím vás požiadať, aby ste so mnou išli do márnice a identifikovali manželovo telo.“

Abby takmer vykĺzla Denise z náručia a Naomi si ju vzala k sebe.

Alex začal plakať hneď, ako jeho mama vykrikla. „Šššš, všetko je v poriadku, drobciatko,“ zašepkala Bree. No nebolo. V tejto rodine ešte dlho nebude všetko v poriadku.

Na Denisin zúfalý plač sa otočili deti i dospelí. Mason chytil vdovu za rameno a pomohol jej nastúpiť do auta.

„O deti sa postarám,“ slúbila jej Bree. „Len z džípu vypustím psy. Potrebujem mať Samsona pri sebe.“

Mason prikývol a otvoril zadné dvere. Charley začal oňuchávať zem pri Naominých nohách, zatiaľ čo Samson vyskočil z auta a trielil za Davym. Chlapček sa obrátil a zbadal svoju mamu. Nasadil ustráchaný výraz, sklopil zrak a pozrel na svoje premočené a zablatené šaty. Keď sa Bree usmiala, tvár sa mu vyjasnila. Objal psa a znovu sa otočil ku kamarátom.

„Bábätkám by sme mali dať jesť a potom ich uložiť spať,“ zašepkala Naomi.

Bree prikývla. „Najprv však povedzme ostatným, čo sa deje. Určite by to radi vedeli.“

Yancy Coppler, jeden z vedcov, sa k nej kotúľal ako dobrostredný maco. Bree ho mala rada od chvíle, ako sa zoznámili. Bielovlasou hlavou a udržiavanou bradou jej pripomínal deda Mráza. Počula, že sa ešte stále spamätáva z nechutného rozvodu, no nedokázala si ani predstaviť, ako mu nejaká žena mohla dať košom.

„Nejaký problém?“ spýtal sa, keď k nim prišiel.

Bree prikývla. „Phil sa utopil v jazere.“

Yancy sa zarazil a bledomodré oči sa mu zaliali slzami. „Ach, úbohá Denise.“ Pozrel na dvojčatá. „Môžem nejako pomôcť? Sú tu aj ostatní z Philovho tímu.“ Zažmurkal a pošúchal si čelo.

„Možno keby ste sa postarali o deti, kým po ne neprídu rodičia,“ navrhla Naomi.

„Rád,“ slúbil. Vzápätí sa zháčil. „Už sa vie, ako sa to stalo?“

Bree ťapkala nariekajúceho Alexa po chrbátiku. „Zdá sa, že sa utopil pri rybačke. Samson ho našiel hneď za Tromi indiánmi.“

Zaťal zuby a napol sánku. „Phil bol skvelý človek. V labáku bude chýbať. Všetko za mňa nahadzoval do počítača. Ja sa v takých veciach vôbec nevyznám. Asi sa budem musieť premôcť

a nájsť si nejakého asistenta. Ale to je nič v porovnaní s tým, čo čaká Denise a deti.“

Bree sledovala, ako pomaly kráča naspäť k hlúčiku dospelých postávajúcich pri chodníku. Spoznala medzi nimi ďalších vedcov z tímu. Keď Yancy prehovoril, Chito Yamamoto, najmladší z nich, o krok cúvol. Chito bol Američan japonského pôvodu a na oslave mal trojročnú dcérku. Ian Baird prišiel sám a pôsobil neprítomne. Plavé vlasy mu redli a len zriedkakedy si obliekol niečo, čo spolu ladilo. Partnerku nemal, no podľa toho, ako sa díval na Noru, sa to chystal v najbližšom čase zmeniť. Nora Corbitová a Lola Marcosová boli tiež nezadané. Obe mali cez päťdesiat a Bree sa od Denise dozvedela, že Philove deti vnímajú ako svoje vnúčatá. Dúfala, že o to viac teraz podajú Denise pomocnú ruku.

Šéfka laboratória, Cassie Hecková, sa zhovárala so svojou asistentkou Salome Levyovou. Keď k ním Bree vykročila, zmlkli. Nora a Lola pozreli na Bree, kývli hlavou, otočili sa a zamierili za Adrianom a jeho kamarátmi.

Bree s Naomi odniesli plačúce batolátá dovnútra. Akonáhle Bree zacítila vôňu čerstvého koláča a hamburgerov, ktorá sa šíriala z kuchyne, zaškvrkalo jej v žalúdku. V ten deň ešte nejedla. Niekoľko minút sa prehrabávala v skrinkách a hľadala niečo ako sušienku, aby deti rozptýlila, až nakoniec objavila slané chrumky. Obe deti si vzali po jednej a utíšili sa.

„Ma-ma-ma,“ džavotala Abby.

„Maminka príde o chvíľku,“ uisťovala ju Bree. Už bol takmer čas večerať, takže mohli byť hladné. Naomi našla v skrini detskú kašičku a ohriala ju v mikrovlnke.

Kým Abby s Alexom nakrmili a pomocou hračiek upokojili, utíchol aj výskot a krik pred domom. Bree a Naomi vyšli na zadnú terasu. Davy, Timmy a Adrian, päťročný syn Taylorovcov, sa mlčky hrali s loďkami v neďalekej kaluži blata. Dospelí stáli v hlúčiku a potichu sa zhovárali.

Obe mladé ženy sa k nim pripojili a Lola Marcosová stisla Bree ruku. „Boh vás žehnaj, *chiquita*. Chúdence deti.“ Šedivé vlasy, rovné ako morská tráva, sa jej dotýkali pliec.

Nora Corbitová bola presným opakom Loly. Kým Lola bola guľatá a tučnučká, Nora bola štíhla a šlachovitá. Na vážnej tvári však mala rovnaký súcitný výraz. „Stále tomu nemôžem uveriť.“

Bree prikývla. „Vďaka, že ste tu ostali a rozhodli sa nám pomôcť.“ Zrazu jej uši zachytili Samsonovo vrčanie. Nepriateľský zvuk, ktorý od svojho dobrosrdečného psa počula len výnimočne. Rýchlo sa otočila, aby zistila, čo sa deje. Samson kráčal k lesu, no po chvíli zastal. Nohy mal napäté, uši sklopené a z hrdla mu vychádzalo bručanie, aké nikdy predtým nepočula. Pohľadom prešla na syna a preglgla.

Meter a pol od chlapca stál sivý vlk. Ceril zuby a zakrádal sa čoraz bližšie, akoby sa na nič netušiaceho chlapca chystal skočiť. Chcela Davyho varovať, no hrud' jej zovrelo a z úst sa jej vydral len pridusený výkrik. Ako hľadela na hrozivo blížiaceho sa vlka, čas akoby zastal. Na pravej zadnej labe mal vytrhnutý kus srsti a ostré zuby, ktoré ceril na jej syna, jej rástli pred očami.

Vrhla sa dopredu, aby Davyho schytila, no mala pocit, že pláva proti mocnému príboju Horného jazera. Samson sa však jedným skokom postavil vlkovi do cesty. Stál ako stráž, laby sa mu zabárali do blata a z hrdla vydával zvuk, aký Bree od svojho pokojného psa ešte nepočula. Vrhol sa na vlka, no než sa mu Samsonove zuby stihli zaboriť do krku, divá šelma cúvla.

Nohy ju naveľa doniesli až k synovi. Strhla Davyho k sebe, privinula si ho k hrudi a bežala do domu. Naomi jej bežala v päťach s Timmym v náručí a Lola niesla Adriana. Akonáhle boli deti v bezpečí, Bree sa otočila a sledovala psa. Vlk najskôr ustupoval, no potom začal krúžiť okolo neho. Zdalo sa, že s ťažším a svalnatejším vlkom Samson nemôže súperiť, ale napriek tomu sa ani nepohol. Vlk chňapol zubami a skočil na psa. Oba zvery sa zmenili

na vrčiace kľbko srsti, v ktorom sa občas mihli vycerené zuby. Pri zvuku cvakajúcich tlám Bree takmer stuhla krv v žilách.

„Ani sa odtiaľto nepohnite!“ prikázala ostatným a Davyho podala do náručia Yancymu. Potrebuje zbraň. Bola ako zmyslov zbavená. Obehla okolo domu a zamierila k džípu. V záchranárskom ruksaku mala sprej na medvede. Dokorán otvorila dvere a schmatla vak. Za jej chrbtom sa odohrával súboj na život a na smrť. Rozviazala ruksak a všetok obsah vysypala na mokrú trávu. Konečne nahmatala sprej na medvede. Odhodila vrchnák a náhli-la sa za svojím psom.

Samson však žiadnu pomoc nepotreboval. Naposledy zavrčal, vrhol sa na vlka a zubami sa mu zahryzol do laby. Vlk zakvílil, labu si nejako vyslobodil, no potom vzal nohy na plecía a zmizol v lese. Samson chcel už-už vyraziť za ním.

„Stoj, Samson!“ zvolala Bree.

Pes sa otriasol, ale otočil sa k nej. Zakňučal, pozrel smerom k lesu, posledný raz zavrčal a potom zamieril k Bree. Každý jeden sval jeho tela prezrádzal spokojnosť a pocit víťazstva.

Bree si kľakla a objala ho. „Dobry chlapec,“ zaševalila a hladila ho po tele. Utržil zopár uhryznutí, ktoré bude potrebné ošetriť, no bol príliš hrdý na to, aby sa pri jej dotyku čo len trochu mykol.

„Páni, to teda bolo!“ Ian Baird sa ponáhlal za Bree kľáčiacej pri Samsonovi. „Taký psí zápas som jakživ nevidel.“

„Úchvatný pes,“ pritakala mu Nora. „Zachránil vám synčeka. Stačila chvíľa... a stal by sa korisťou toho vlka.“

„Nič podobné som ešte nevidel,“ lapal po dychu Yancy a tiež utekal k nim.

Bree si zaborila tvár do Samsonovej srsti. Bola vlhká a páchla po krvi. Cítila sa ako porcelánová bábika. Akoby stačilo jediné slovo a ona sa roztriešti sa márne kúsky. „Mám ťa rada, Samson.“ Pes jej oblizol tvár a Bree sa rozplakala. Mala len dve možnosti – plakať alebo omdlieť. Slzy jej pripadali ako reakcia silnejšieho.

„Bude ho treba ošetriť,“ povedala Naomi. Tvár mala bielu ako pláž poniže nich. „Vezmi ho k veterinárovi, ja ostanem s deťmi.“

„Vďaka.“ Bree sa s námahou postavila na nohy. „Najskôr sa pozriem, či sa Davymu nič nestalo.“ Chcela mu rukami prehmatať telo, tak ako pred chvíľou Samsonovi, len aby sa uistila, že mu nič nie je. Ponáhľala sa k zadným dverám. Chlapci tam stáli a vykúkali von. Boli skôr rozrušení než vyplašení.

Pes za ňou kráčaľ až do kuchyne. Bree by syna najradšej vzala na ruky, no vedela, že by na neho nemala prenášať strach. Samson ju štuchol do ruky a vzápätí zastal. Srst' na krku mal zježenú. Zakňučal a vrátil sa k dverám. Očuchal dlážku, znovu zaskučal, zdvihol pysk a zavyl. Chvost spustil medzi zadné laby a sklonil sa k zemi. Dával najavo, že zacítil mŕtvolný pach.